



Το πανελλήνιο ρεκόρ των 5.000 μέτρων το κατέχει ο Παναγιώ της Παπούλιας, από τον μακρινό Ιούνιο του '95. Επίδοση που πέτυχε στο Τούρκου της Φινλανδίας, καλύπτοντας την απόσταση σε 13':28'':59.

Την ίδια εποχή, τον Ιούνιο του '95, το παγκόσμιο ρεκόρ ήταν σχεδόν μισό λεπτό πιο κάτω.

Το κατείχε ο Κενυάτης Moses Kiptanui με 12':55'':30. Εννέα χρόνια αργότερα ο Αιθίοπας Kenenisa Bekele, το κατέβασε στα 12:37.35 επίδοση που παραμένει ακατάρριπτη έως σήμερα.

Τα σκεφτόμουν όλα τούτα, καθώς μετέφερα μια από τις πέντε, ατελείωτες, έμψυχες αγάπες της ζωής μου, με αούτο-κίνητο, Παρασκευή βραδάκι στις 18:00, καλύπτοντας την ίδια απόσταση των πέντε περίπου χιλιομέτρων από την εργασία του εις φυσικοθεραπευτήριο νοσοκομείου.

Ρήξη χιαστών, δεύτερη φορά στο ίδιο γόνατο, μηνίσκοι συν κάτι άλλες αμαρτίες, ένα δωρο χειρουργείο και γαμώ τις προ και μετεγχειρητικές ταλαιπώριες, που για να πέσει η αυλαία της αποκατάστασης και αποθεραπείας, οι επισκέψεις στα φυσιό γίνεται δεύτερη φύση.

Έως λοιπόν να μπορέσει να ξαναχειριστεί αουτο-κίνητο, χρειάζεται οδηγό και μπάτλερ. Και

ποιος καλύτερος και πιο κατάλληλος από την ταπεινότητά μου;

Συμβουλευόμενος, ο τραυματίας, τον παγκόσμιο ρουφιάνο λέει ότι θα χρειαστούμε δια αυτήν την απόστασιν, των πέντε χιλιομέτρων, 20 λεπτά της ώρας. Στα 21 ευρισκόμεθα 300 μέτρα μακριά από το νοσοκομείο και έχουμε και ένα πεντάλεπτο καβάτζα ώστε να είμεθα συνεπείς στο rendezvous. Ξεπερνώ το γεγονός ότι μόνον με τα πόδια τους και τα πνευμόνια τους, ο μεν Παπούλιας μας είχε ήδη ρίξει επτάμιση λεπτά, ο δε Bekele σχεδόν οκτώμιση.

Έχουν παρέλθει τα πέντε καβάτζα και άλλα πέντε καπέλο, έτσι στα δέκα λεπτά σύνολο έχουμε διανύσει 125 μέτρα. Υπόλοιπον 175 μέτρα και με το ρυθμό αυτόν θα χάναμε το rendezvous, τα αυγά και τα καλάθια. Κατέρχεται λοιπόν ο τραυματίας παίρνει τις πατερίτσες, τους βάν' και το αντισπίν γιατί κάτι υγρασίες τις είχε κάτω, και κούτσα – κούτσα καλύπτει τα 175 μέτρα συν κάτι ψηλά για το φυσικό, σε πέντε λεπτά.

Η ταπεινότητά μου βρίσκεται πλέον μοναχή ανάμεσα από τις σειρήνες της κατανάλωσης, βορείως το τζούμπο, νοτίως το γκολντενχάλ, πιο 'κεί το λιροϊ καθώς και άλλα λαμπερά μεγαθήρια με ξενικές ονοματοδοσίες. Ταυτόχρονα είμαι εγκλωβισμένος σε μια ακινησία, συναγωνιζόμενους άλλους ευγενείς αυτοκινητιστάς. Στο πρώτο βιράζ, έχω πάρει την εσωτερική, κλείνοντας εύκολα την πόρτα στον εγγονό του Jacques Laffite, που επιχείρησε ματαιώς, με κάποιο γαλλικό τετράτροχο να χωθεί, αλλά δυσκολεύομαι πολύ στον ανιψιό του Alistair McRae που με ένα accent εξέρχεται επιθετικότατα από το χώρο σταθμεύσεως του χρυσού ναού της καταναλώσεως. Ταυτόχρονα από απέναντι επέρχεται φορτσάτος πρωτεξάδελφος του Jochen Mass με ασημένια Merc, σαφώς απότοκη εξαργύρωσης εφάπαξ. Όλα αυτά με μέση ταχύτητα κίνησης, ένα μέτρο το τρίλεπτο.

Μετά από κάποια μέτρα και αντίστοιχα τρίλεπτα, καταφέρνω να βολέψω το μικρό κουρσάκι σε θέση νόμιμου πάρκιν. Ποδαράτα μέχρι το φυσικό. Το σιδερένιο κομβόι παραμένει ακλόνητο και ακίνητο. Βρίσκω θαλπωρή στην αίθουσα αναμονής, διαβάζοντας κάτι πολύ ενδιαφέρον. Στα σαρανταπέντε λεπτά επιχειρώ κίνηση τακτικής, ώστε φέρω το όχημα πιο κοντά για να μην ταλαιπωρηθεί ο τραυματίας. Πλην όμως τίποτα δεν έχει αλλάξει. Το σιδερένιο κομβόι είναι εκεί, σταθερό και ακίνητο.

Κοιτώ μέσα στο κρύο βράδυ, αυτό το αλλόκοτο μιάζ από μη κινητά αούτο-κίνητα, Παρασκευή βραδάκι, προοίμιο τριημέρου, που ανατρέπει ακόμα και τα σοφά λογισμικά των παγκόσμιων ρουφιάνων. Εσώκλειστοι σε σιδερένια κουτιά κάθε αυτοκινητικής καρυδιάς, κάθε χειριστής καρύδι, παραδομένοι όλοι, άρα ίσοι, στο ίδιο κυκλοφοριακό χάος.

Επιτυχημένοι με ύφος ή άνευ σε επιβλητικά σκούρα εσγιουβιά, αλλοπαρμένοι με άγχος στα μπλε οβάλ, ήρεμοι αφάσιοι σε διθέσια, θορυβώδεις με χρήση της κόρνας σε κορεάτικα άλλων εποχών, ήρεμοι νόστιμοι δεσποινίδες σε γαλλικά με ελληνικά ονόματα, αλλά και ταλαίπωροι οικογενειάρχαι με μωρά να κλαίουν, σε οικογενειακά με άστρα δίχως όραμα.

Επιστροφή στο χώρο αναμονής και μετά από άλλα τρία τέταρτα, η συνεδρία ετελείωσε και ω! της ευχαρίστου εκπλήξεως τα στενά δρομάκια έχουν σχεδόν αδειάσει. Φέρνω το μικρό κουρσάκι πλησίον του τραυματίου και τι αντικρίζω να δεσπόζει στη σιγαλιά της νύκτας; Το πανώ της εικόνας.

Τέσσερες Ολυμπιάδες, μετά τον τυφώνα «28οι Ολυμπιακοί αγώνες» που σάρωσε τον τόπο μας, ένα πανώ στέκεται πάνω ακόμα ακέραιο, ώστε να θυμίζει τις μεγαλειώδεις εκείνες μέρες. Από τη στιγμή του Σεπτέμβρη του '97 στη Lausanne της Ελβετίας των μεγάλων εφευρέσεων (όρα ρολόι κούκος), όπου ο αθάνατος πρώην φαλαγγίτης εξεφώνησε με ιβηρική προφορά, το «δε σίτυ ις Ατενς», ενώ το αταίριαστο κράμα της ελληνικής αντιπροσωπείας (από βαθύπλουτους με φιλόδοξες κυρίες, πατρινοὺς πολιτικούς, τέως ρεπόρτερς, απόγονους πολιτικών που δεν κατείχαν την ελληνική γλώσσα πόσω δε μάλλον την τέχνη της εξουσίας, πολιτικούς που έκαναν διεθνή καριέρα και λοιπὰς δημοκρατικές δυνάμεις), παραληρούσε χοροπηδώντας, έως τις μέρες μας, διανύσαμε 16 χρόνια.

Σε αυτό το χρονικό διάστημα, ήλθαν οι χρεώσεις, από την χρήση των εξής, με χρονολογική σειρά χρησιμοποιηθέντων, applications:

α': Την απελευθέρωση της τραπεζικής πίστης, δηλαδή την ευκολία του δανείζειν για καταναλωτικούς λόγους και λόγους

β': Το Χ.Α.Α., τουτέστιν έναν ανεξέλεγκτο κρατικό μηχανισμό τζόγου, ο τζίρος του οποίου έπληξε τον κυρίαρχο, κατά τα άλλα, λαό

γ': Το ενιαίο νόμισμα, δηλαδή την εξίσωση του οικονομικού νάνου με τον οικονομικό γίγαντα που όλοι εννοούμε ποιος εθίγη

δ': Τους 28ους θερινούς Ολυμπιακούς αγώνες, τουτέστιν μια ανυπολόγιστη και άνευ αντικρίσματος χρέωση

Στο φινάλε, κατέφθασε η σούμα, ο τελικός λογαριασμός, δηλαδή τα Μνημόνια. Τα υπόγραψαν με τας χείρας και τους πόδας τους, οι εκπρόσωποι όλου του φάσματος των κομμάτων εξουσίας. Κάποιοι μάλιστα χωρίς καν να τα αναγνώσουν. Το οποίον φάσμα κομμάτων εξουσίας, διευρύνθηκε από τας αρχάς του '15, εκθέτοντας ανεπανόρθωτα και

την χαλαρά Αριστερά. Η μη χαλαρά, η άκαμπτος, είχε φροντίσει να εκτεθεί από τον Ιούνιο του '45 (ούτε μπουκιά ψωμί ούτε γουλιά νερό στον δηλωσία μιζέρια), από τον Αύγουστο του '54 (*ο Πλουμπίδης* μεταφέρθηκε στην Αμερική, όπου γεμίζει τις τσέπες του με το πικρό αντίτιμο της προδοσίας), από τον Φεβρουάριο του '74, με το όγδοο φύλο της Πανσπουδαστικής (*Καταγγέλλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολ/χνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ*). Από εκεί και πέρα, η πούρα Αριστερά έπαιζε στα πέντε όγδοα περιοριζόμενη στα πέντε τα εκατό.

Ξανακοίταζα το πανώ και ήταν σαν να αντίκριζα μια ακολουθία αυτοπυροβολισμών, μια σειρά από αποτυχημένες προσπάθειες αυτοχειρίας. Ενός ολόκληρου τόπου. Που πολεμά να αυτοκτονήσει αλλά δεν τα καταφέρνει ούτε εκεί.

Στον γυρισμό πάντως, επιστρέφοντας οίκαδε, οφείλω να ομολογήσω, έτσι ως δείγμα αισιοδοξίας, ότι καταφέραμε να σημειώσουμε στα δέκα, περίπου, χιλιόμετρα της απόστασης καλύτερο χρόνο από το πανελλήνιο ρεκόρ των 10.000 μέτρων. Το οποίο, για να ολοκληρώσουμε όπως ξεκινήσαμε, κατέχει ο Πατρινός Σπύρος Ανδριόπουλος με 28':07'':17 από τον πολύ μακρινόν Ιούνιο του '87. Είναι το δεύτερο μακροβιότερο, πανελλήνιο ρεκόρ στίβου, ανδρών.

Για να συμπληρωθεί το κλίμα αισιοδοξίας, η μια από τις πέντε, ατελείωτες, έμπυχες αγάπες της ζωής μου που λέγαμε, ένιωσε ικανός να χειρίζεται μόνος του, το παιχνίδι που κατέχει και νομίζει ότι είναι αυτοκίνητο. Έτσι ο ρόλος μου ως οδηγός ολοκληρώθηκε, επιτυχώς.

